

Italialainen toimittaja Irene Vellan on kirjoittanut nämä ajatelmät, jotka sopivat niin hyvin meillekin tähän hetkeen 31.3.2020.

Kevät 2020

Oli maaliskuun 11. päivä vuonna 2020, kadut olivat tyhjät, kaupat kiinni, ihmiset eivät menneet enää ulos.

Mutta kevät ei tiennyt siitä mitään

Ja kukat alkoivat avautua

aurinko alkoi loistaa

ja pääskysset palasivat.

Ja taivas värjäytyi ruusunpunaiseksi ja siniseksi.

Aamuisin leipä ja kakut paistuivat.

Pimeä laskeutui yhä myöhemmin,

ja aamun valo tunkeutui aikaisin sisään suljetuista ikkunoista.

Oli maaliskuun 11. päivä vuonna 2020, ja lapset opiskelivat verkkoyhteydellä.

Ja iltapäivällä oli korvaamattoman peli-chatin vuoro.

Oli vuosi, jona ulos sai mennä vain ostoksille.

Pian kaikki sulkeutui, myös toimistot.

Armeija ryhtyi valvomaan liikkumista ja rajoja, koska sairaaloissa ei ollut enää tilaa kaikille.

Ja ihmiset vain sairastuivat.

Mutta kevät ei tiennyt sitä.

Ja silmut jatkoivat tunkeutumistaan esiin.

Oli maaliskuun 11. päivä vuonna 2020, ja kaikki määrättiin karanteeniin.

Vanhukset, perheet ja myös nuoret.

Niin pelko muuttui todeksi

ja kaikki päivät tuntuivat samalta.

Mutta kevät ei tiennyt sitä

ja ruusut puhkesivat taas kukoistukseensa.

Yhdessä syömisen ilo löytyi uudelleen.

Ilo kirjoittaa niin, että mielikuvitus laukkaa vapaana.

Ilo lukea ja lentää kuvitelmien matkassa.

Oli eräs, joka opetteli uuden kielen.

Eräs, joka tarttui uudelleen valmistumista vailla oleviin opintoihinsa.

Eräs, joka ymmärsi rakkautensa suuruuden jouduttuaan eroon elämästä.

Eräs, joka lakkasi tyytymästä tietämättömyyteen.

Eräs, joka sulki toimiston ja avasi kahdeksanpaikkaisen ravintolan.

Eräs, joka jätti tyttöystävänsä huutaakseen maailmalle, että rakastaakin parasta kaveriaan.

Oli eräs, joka ryhtyisi lääkäriksi auttaakseen kaikkia, jotka huomenna tarvitsisivat apua.

Oli vuosi, jona ymmärrettiin tervehdysten ja aitojen tunteiden merkitys.

Vuosi, jona maailma tuntui pysähtyvän

ja talous romahtavan.

Mutta kevät ei tiennyt sitä

ja kukat tekivät tilaa hedelmille.

Ja sitten saapui vapautuksen päivä.

Olimme kaikki TV:n ääressä ja pääministeri sanoi Yleisradiolle, että hätätila oli päättynyt ja tauti hävinnyt taistelun.

Että me italialaiset olimme voittaneet yhdessä.

Ja niinpä me lähdimme kaduille.

Kyyneleet silmissämme.

Ilman hengityssuojia ja hansikkaita.

Syleilimme läheisiämme niin kuin he olisivat veljiämme.

Ja silloin saapui kesä.

Koska kevät ei tiennyt sitä

ja oli jatkanut olemistaan.

Huolimatta kaikesta.

Huolimatta taudista.

Huolimatta pelosta.

Huolimatta kuolemasta.

Koska kevät ei tiennyt sitä

ja opetti meille kaikille elämän voiman.

